

SF også havde stemt for, når hr. Willy Søvndal lægger så stor vægt på EU's udenrigspolitik.

Der ligger store og væsentlige opgaver foran os dér. Statsministeren har nævnt Rusland. Det er meget væsentligt, når vi udvider medlemskaren både i NATO og i EU, at vi gør det, samtidig med at vi har et godt forhold til Rusland. EU og Rusland holdt møde i tirsdags, hvor jeg deltog, og det er blevet fuldstændig normal procedure, at vi diskuterer og løser problemer imellem os.

Rusland tilnærmer sig kraftigt vores økonomiske model. Det betyder så også, at Europa gror sammen hen over det nye EU's grænser. Der vil vi også udvikle en politik for de nye naboer, vi får, således at vi ikke bare får et sølvtæppe skubbet ned gennem Europa, men at vi også på den anden side af EU's nye grænser får en udvikling, som betyder, at disse lande rejser sig og løfter sig ind i europæisk sammenhæng. Denne nye nabostrategi vil vi selvfølgelig vende tilbage til.

Vi kan ikke på grund af almindelig anstændighed i forhold til det spanske formandskab udvikle det danske formandskabs tanker så meget allerede nu i april. Dertil kan jeg sige, at tidligere formandslande jo først har offentliggjort deres formandsprogrammer måneden før, de skulle overtage det, af hensyn til det eksisterende formandsland.

Vi har i EU's udenrigspolitik jo netop også arbejdet med afghanistanproblematikken. De europæiske lande er med der. Selv om det ikke er en EU-beslutning, så er de europæiske lande jo kraftigt med der. Så skal jeg også gøre opmærksom på, at EU står for halvdelen af verdens bistandsmidler, så EU spiller faktisk en meget stor rolle udenrigspolitisk med de midler og de metoder, vi har valgt at bruge.

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg sige, at jeg da er ked af, at fru Elisabeth Arnold, hvis jeg forstod det ret, er bekymret for vores akrobatiske evner og for, at de ikke skulle række til at gennemføre udvidelsen. Men så er jeg meget, meget trøstet ved, at fru Elisabeth Arnold bagefter sagde, at man gerne ville hjælpe. Det er jo ligesom med gymnastiklærerne i grundskolen. Når man skulle springe over hesten, stod der også en gymnastiklærer og skubbede det sidste stykke, og jeg er da glad for, at fru Elisabeth Arnold vil påtage sig denne opgave, så skal det nok lykkes at få udvidelsen hjem.

Fru Elisabeth Arnold er også bekymret for Johannesburg. Det er der også grund til at være, for det sidste forberedelsesmøde gik jo slet ikke så godt, som det skulle. Jeg vil gerne sige, at det ikke var Danmarks fejl, det var heller ikke EU's fejl. Der var ikke lagt op til forberedelsesmødet på en måde, som gjorde det muligt at nå længere.

Men vi i EU vil skærpe indsatsen for at nå et resultat i Johannesburg. Vi har ikke kun besluttet i forbindelse med topmødet i Sevilla, men også på to møder i udenrigsministerkredsen, et møde i udviklingsministerkredsen og så i topmødekredsen, at gøre EU klar til at være førende enhed i Johannesburg med hensyn til at lave den Global Deal, som betyder, at vi leverer penge, og de leverer demokrati. Og vi skal også afkobles. Nogle har været inde på forholdet mellem handel og miljø i den politik.

Det er klart, at Mellemøsten bliver en meget stor og vanskelig opgave. Det er da stadig væk mit håb, at det er løst under det spanske formandskab. Man må jo sige, at når Powell fik den behandling, han fik, så er det jo svært at forlange, at vi andre den 1. juni skal løse problemet, hvis ikke det er løst.

Jeg takker for støtten fra hr. Jann Sjursen til den mellemøstpolitik, der er ført. Vi skal mødes med de arabiske lande og med Israel på mandag og tirsdag i Valencia, og der vil vi gøre et nyt forsøg. Vi vil oven i købet gøre det forsøg at bringe dem til samme bord. Det kan jeg ikke garantere lykkes, men vi vil prøve det.

Danmark har jo så også kørt videre med Louisiana-processen, som man ved fra vores tidligere mellemøstdebat, og som vi håber på at kunne gennemføre i maj måned. Det er i hvert fald det, det er planlagt til. Og vi har jo også FN's arrangement for at bringe parterne sammen, også i maj måned, her i Danmark. Så både som formandsland og som det, vi er, vores eget land, har vi altså engageret os i fredsprocessen.

Til hr. Keld Albrechtsen skal jeg til sidst sige, at det jo ikke er rigtigt, at udvidelsen ødelægger kandidatlandenes industrier og økonomier. Sammenlign dog de lande med, hvordan de så ud i 1990, 1991, 1989, da de trak sig ud af Sovjetunionens skygge og kommunismens jerngreb! Vi, som rejste i de lande, kunne jo se, hvor elendige de var. Rejs nu så i dem i dag og se, hvilke enorme fremskridt der er kommet på 10 år! Det er jo, fordi de har omlagt til det vestlige, økonomiske system: Demokrati, liberale reformer,